

turlig Forstaaelse af Loven. Saa jeg kan ikke se rettere, end at Fortolkningen, hvad enten den bruges eller ej, ikke har Medhold i Loven. Hvad jeg derimod skal være enig med det ærede Medlem fra Frederikssund om, er, at det kunde være heldigt, om Loven, naar man ønsker den Fortolkning, kunde blive forandret paa det Punkt, saa at den ogsaa stemmede med, hvad der efterhaanden er blevet Praksis ude omkring i Kommunerne.

Jeg skal endnu gøre opmærksom paa, at hvis man foretager den Forandring i Skatteloven, som er det andet Punkt i den højtærede Indenrigsministers Ønske om Ændringer med Hensyn til Erhvervsskatten, synes der, naar man drager Retten til Beskatning af Funktionærer og Embedsmænd fra Opholdskommunen og lægger Retten til Beskatning over til Erhvervskommunen, at opstaa det Spørgsmaal, om man ikke bliver nødt til at tænke paa, at Opholdskommunen ogsaa er Forsørgelseskommunen, og at denne efter Forslaget mister Skatten, hvorimod den beholder Forsørgelsespligten. Man kunde nok dertil sige: Med Hensyn til disse Funktionærer og Embedsmænd er der ikke stor Udsigt til, at de ville komme til at falde Forsørgelsesvæsenet til Byrde. For det første er der dog det at bemærke, at hvis saadanne Bestillingsmænd, som muligvis ikke ere synderlig højt lønnede, faa f. Eks. en stor Skare Børn — det kunde jo tænkes —, ligge disse i hvert Fald Skolevæsenet til Udgift. Og for det andet er der at bemærke, at som bekendt faa Børn først selvstændig Forsørgelsesret i Kommunen, naar de ere fyldte 18 Aar, og nu er det givet, naar en Embedsmand har en stor Børneflokk — jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at Embedsmænd ere udmærkede Opdragere af deres Børn, saa at disse som Regel komme vel i Vej —, kan der i en saadan stor Børneflokk være nogle, som det ikke gaar godt, og det kunde da tænkes, at Opholdskommunen for disses Vedkommende beholdt sin Forsørgelsespligt, medens den berøvedes Skatten af sine Beboere. Dette er blot en Henstilling til Overvejelse for det eventuelle Udvalg.

Rasmus Hansen: Jeg har bedt om Ordet for at rette en Tak til den højtærede Indenrigsminister for hans velvillige Udtalelse angaaende den Tanke, jeg har fremsat. Ministeren mente ganske vist nok, det kunde være rigtigt at vente, indtil man kunde faa en samlet Overvejelse

af Spørgsmaalet. Det kan jeg selvfølgelig ikke have noget imod. Men jeg tror dog, at det netop er et Spørgsmaal, som bør overvejes i Udvalget, for jeg har den Opfattelse, at det netop er den Vej, ad hvilken man rammer Uretfærdigheden bedst, og hvorved de Ulemper, der nu ere i Loven, bedst ville kunne fjernes. Det er ganske vist, som den højtærede Minister ogsaa nævnede, noget af et nyt System; men det er et System, som Befolkningen, navnlig den store Middelstand, ønsker, og et System, som det bliver let at arbejde med. Navnlig naar Kommunalbestyrelserne dog beholde Retten til at forhøje og nedsætte de forskellige Indtægter, tror jeg, det er et System, der vil vinde Anklang.

Jeg vil slutte med at takke den højtærede Minister for hans velvillige Udtalelser angaaende dette Punkt.

Hauge: Saa vidt jeg har forstaaet det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), var han af den Anskuelse, at Spørgsmaalet om det militære Skatteprivilegium var fremsat uden nogen Foranledning. Dette er ikke rigtigt. Der foreligger et Andragende fra Købstadforeningens Repræsentantskab om, at dette Skatteprivilegium maa blive hævet. Dette Andragende er vedtaget af Købstadforeningens Repræsentantskab saa godt som enstemmigt, og dette Andragende er naturligvis ikke uden Forbindelse med det Forslag, der her behandles. Der har altsaa været god Grund til at rejse Spørgsmaalet om det militære Skatteprivilegium. Til Forsvar for dette anførte det ærede Medlem fra Assens, at der var den Forskel mellem militære og civile Personer, at de militære kunde blive kommanderede bort fra den Kommune, de boede i, til en anden Kommune. Akkurat det samme gælder, som jeg alt har anført, for andre Funktionærer indenfor Stats-tjenesten, saasom Jernbanefunktionærer, Postfunktionærer, Telegraffunktionærer osv. Alle disse Funktionærer kunne endog mod deres Villie forflyttes fra det ene Sted til det andet, men de have ikke noget Skatteprivilegium. Men ogsaa andre Borgere i Samfundet kunne mod deres Villie blive nødsagede til at flytte fra en Kommune til en anden. Det er f. Eks. Tilfældet med Arbejderne. Det er ofte mod Arbejdernes Villie, at de maa flytte fra en Kommune til en anden: naar det f. Eks. er paa Grund af Arbejdsløshed, at de blive nødsagede dertil. Men de have intet Skatteprivilegium, de maa skatte efter den Skatteprocent, der er i den By, hvorhen de komme. Man